

## Arrest

nr. 223 960 van 12 juli 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN  
Leopoldlaan 48  
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CARELS, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese moslim, afkomstig uit Skopje, Macedonië en bent u in het bezit van de Noord-Macedonische nationaliteit. U woonde in Skopje samen met uw moeder, twee broers en ooms langs vaders kant. Na het overlijden van uw vader pleegde u in 2005 samen met een vriend een overval op een wisselkantoor in Kocani, Macedonië. Deze mislukte en jullie werden ter plaatse gearresteerd. U werd voor deze feiten veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 5 jaar. U zat uw gevangenisstraf volledig uit in een strafinrichting te Idrizovo, Skopje. Volgens u werd u zo zwaar bestraft omdat u van etnisch Albanese origine bent. Na anderhalf jaar in de gevangenis begon u*

wel regelmatig penitentiair verlof te krijgen. In 2010 kwam u definitief vrij. Ongeveer zeven jaar geleden leerde u uw partner M.M. kennen. Zij beschikt net zoals u over de Noord-Macedonische nationaliteit. Zij is echter van Servische etnische origine en orthodox christen. Na één of anderhalf jaar kregen jullie beide families hoogte van deze relatie. Zowel haar als uw familie verzetten zich hierna tegen deze relatie omdat jullie van een andere etnische origine en geloofsovertuiging zijn. Zij oefenden druk uit op u om deze relatie te stoppen. Het ogenblik dat u uw familie over deze relatie inlichtte, kwam het tot een verbaal treffen met uw ooms die bij jullie woonden. Zij maanden u met stelligheid aan deze relatie stop te zetten en wezen u er op dat u als Albanees geen relatie met haar kon hebben. De wijze waarop ze deze boodschap overmaakten, hierbij rekening houdend met hun culturele achtergrond, werd door u aangevoeld als een doodsb bedreiging. Langs uw partners kant was het voornamelijk de moeder van uw partner, B.M., die zich tegen jullie relatie verzette. Zij begon u eerst telefonisch te bedreigen. Hierin maande ze u aan deze relatie te stoppen. Daarnaast viseerde ze u ook via haar werk. Zij was toen werkzaam bij de politie in Skopje en schakelde collega-politieagenten van de speciale Alfa politie-eenheid in om u te intimideren. Zo werd u enkele keren op straat in het bijzijn van uw partner door hen aangesproken en geprovoceerd. Ze verwezen hierbij meermaals naar uw schoonmoeder en maanden u tevens aan deze relatie stop te zetten. Ingeven door de problemen met beide families beslisten u en M.M. Noord-Macedonië te verlaten. In februari 2015 reisden jullie samen over de weg naar Turkije, waar jullie onderdak kregen bij verre familie. Omdat uw oom N. uw familie in Turkije onder druk zette om jullie niet langer onderdak te bieden en omdat uw verblijfsvergunning voor Turkije was verlopen, verlieten jullie na 6 maanden Turkije en vertrokken naar Kosovo. Bovendien was uw partner op dat ogenblik zwanger. Uw partner reisde toen vanuit Kosovo terug naar haar ouders in Noord-Macedonië om daar te bevallen. Vanuit Kosovo lichtte u uw familie in Macedonië telefonisch in over deze zwangerschap. Dit kon hun verzet tegen jullie relatie evenwel niet opheffen. Zo bleef uw moeder gekant tegen deze relatie. U besloot hierna niet meer naar Noord-Macedonië terug keren om problemen te vermijden. Op 9 of 10 november 2015 reisde u per vliegtuig vanuit Kosovo naar België. Sindsdien verblijft u in België. Op 4 maart 2016 werd uw dochter M.D. geboren in Skopje, Noord-Macedonië. Zij verblijft op heden met uw partner in Skopje, waar ze nog steeds bij de ouders van uw partner wonen. Daar u sinds haar geboorte steeds in België verbleef, heeft u haar officieel niet kunnen erkennen als uw kind. Op 13 mei 2019 werd u tijdens een controle tegengehouden door de lokale politie van Aalst. Er werd toen vastgesteld dat u niet over geldige verblijfsdocumenten voor België beschikt. U werd hierop vastgehouden. Er werd tevens op 13 mei 2019 een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) overhandigd. Op 14 mei 2019 verzocht u om internationale bescherming. U vreest bij terugkeer naar Macedonië door uw eigen familie of de familie van uw partner vermoord te zullen worden. Daarnaast vreest u tevens bij terugkeer voor het leven van uw partner en kind. Ook deze vrees is ingegeven door jullie relatie.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw paspoort; een door een notaris gelegaliseerde verklaring van uw moeder, A.S., d.d. 15 november 2016; een kopie van een deel van het paspoort van uw partner, M.M. en van het paspoort van uw dochter, M.D.; een kopie van de geboorteakte van uw partner M.M.; een brief van O.M.A., zaakvoerder van de Belgische bvba H&M bouwconstruct, waarin deze aangeeft u als actieve aandeelhouder in zijn bedrijf op te nemen.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 7/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Macedonië (dat sinds 12 februari 2019 officieel de Republiek Noord-Macedonië heet) vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u reeds sinds november 2015 in België verblijft en pas op 14 mei 2019 of meer dan drie jaar na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende en dit nadat u op 13 mei 2019 door de lokale politie van Aalst was tegengehouden zonder geldig verblijfsdocument en nog diezelfde dag werd opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas met het oog op een repatriëring naar uw land van herkomst. Geconfronteerd met dit laattijdig verzoek tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal slaagde u er niet in een eenduidig antwoord hiervoor te geven. U gaf wel te kennen al die jaren hier steeds gehoopt te hebben via een arbeidscontract uw verblijf hier te kunnen legaliseren (CGVS, p. 7). Dit kan niet weerhouden worden als uitleg voor uw nalaten eerder asiel aan te vragen. De wettelijke termijn voor het indienen van een asielaanvraag bedraagt acht dagen. Van een persoon die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming en bij terugkeer vrees voor zijn leven, wat u ook expliciet aanhaalde, kan worden verwacht dat hij of zij zo snel mogelijk al het nodige doet om zich terdege te informeren over de in dit verband te volgen stappen en ook zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Uw laattijdige asielaanvraag lijkt dan ook louter te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen. Dit is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer naar Noord-Macedonië.

Daarnaast dient te worden aangestipt dat u aangaande het vertrek van u en uw partner M.M. uit Noord-Macedonië weinig eensluidende verklaringen aflegde. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u eerst Noord-Macedonië verliet en naar Turkije reisde. Na een verblijf van drie maanden in Turkije vroeg u dan aan uw partner M.M. om ook naar daar te komen. Samen zouden jullie daar bij familie verbleven hebben (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal stelde u evenwel samen met uw partner Noord-Macedonië verlaten te hebben en naar Turkije te zijn gereisd (CGVS, p. 5, 10 en 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid gaf u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal te kennen dat u ten overstaan van de DVZ het zelfde hebt verklaard, hiermee alluderend op een vertaalfout op de DVZ. Deze uitleg kan evenwel niet weerhouden worden aangezien u hiervan geen opmerking maakte bij het begin van uw persoonlijk onderhoud wanneer u gevraagd werd of er mogelijk zaken foutief werden weergegeven tijdens uw onderhoud op de DVZ. Bovendien werden deze verklaringen u voor de DVZ voorgelezen in het Albanees en ter ondertekening door u bevestigd. Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Noord-Macedonië.

Voorts dient te worden opgemerkt dat aan de door u aangehaalde problemen met de Macedonische speciale Alfapolitie-eenheid, welke zouden ingegeven zijn door uw relatie met M.M., geen geloof kan gehecht worden. U gaf te kennen enkele keren op straat in aanvaring te zijn gekomen met agenten in burger van deze eenheid. Deze agenten handelden in naam van uw schoonmoeder die tevens bij de politie werkzaam was. Op die manier hoopte zij u bijkomend onder druk te zeggen om de relatie met haar dochter te beëindigen (CGVS, p. 9 en 11-12). Vooreerst dient hier gewezen te worden op enkele opmerkelijke incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS en tijdens uw onderhoud voor de DVZ. Zo gaf u ten overstaan van de DVZ te kennen dat u na uw vrijlating uit de gevangenis meerdere keren door de autoriteiten werd opgepakt wanneer er iets gebeurde in uw omgeving. Nadien werd u telkens vrijgelaten. U gaf hierbij te kennen dat uw schoonmoeder vermoedelijk achter deze arrestaties zat, omdat zij bij de misdaadpolitie in Skopje werkte (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Op het Commissariaat-generaal luidden uw verklaringen hierover evenwel anders. U gaf ditmaal aan door agenten van de Alfa-politie-eenheid enkele keren op straat aangesproken en geprovoceerd te zijn. Hier bleef het toen evenwel bij. Hierbij alludeerden ze soms wel naar uw schoonmoeder (CGVS, p. 9, 11-12-). U linkte deze problemen niet langer aan andere feiten die zich in uw omgeving zouden hebben voorgedaan. Bovendien gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS expliciet te kennen na uw vrijlating uit de gevangenis in 2010 nooit meer door de autoriteiten opgepakt te zijn en buiten uw problemen met die speciale Alfa-politie-eenheid ook geen andere problemen toen meer gekend te hebben met de politie (CGVS, p. 12 en 13). Geconfronteerd vervolgens met deze incoherenties en met uw verklaringen in dit verband afgelegd op

de DVZ, in het bijzonder met het feit dat u daar verklaarde meerdere keren opgepakt en nadien weer vrijgelaten te zijn, opperde u dat de tolk op de DVZ dit verkeerd moet begrepen en vertaald hebben (CGVS, p. 3). Deze uitleg overtuigt niet. U kreeg immers bij het begin van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS de mogelijkheid om aan te geven of het onderhoud op de DVZ goed verlopen was en kon toen eventuele rechtzettingen doen (CGVS, p. 2). U ondertekende ook deze verklaringen voor de DVZ nadat ze u werden voorgelezen. Daarnaast legde u over de frequentie van uw problemen met agenten van de Alfa-eenheid weinig eenduidige opeenvolgende verklaringen af. Zo gaf u bij het begin van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS te kennen zeven à acht keer door hen belaagd te zijn, om daarna te verklaren drie à vier keer door hen geviseerd te zijn, om dit op het einde van dit persoonlijk onderhoud nog eens te herleiden tot 2 à 3 voorvallen (CGVS, p. 9, 11 en 13). Bovendien bleef u zeer vaag over de periode waarin deze problemen zich voordeden en gaf u naar het einde van uw persoonlijk onderhoud nog te kennen dat mogelijks ook uw oom (langs vaders kant) N. – die tevens bij de politie werkzaam was – achter deze problemen met de Alfa-politie-eenheid zou kunnen zitten. Dit laatste staat dan weer haaks op uw bewering dat deze agenten soms expliciet te kennen geven te handelen met de groeten van uw schoonmoeder (CGVS, p. 13). Dat u in dit verband incoherente, tegenstrijdige een weinig eenduidige verklaringen aflegde, schaadt de geloofwaardigheid van deze door u beweerde feiten. Tot slot kan in dit verband ook nog worden aangestipt dat u de door u beweerde beroepsactiviteiten van uw schoonmoeder bij de politie evenmin aannemelijk kan maken. Zo verklaarde u voor de DVZ dat zij bij de misdaadpolitie in Skopje werkt (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS gaf u evenwel herhaaldelijk te kennen dat ze voor de Macedonische geheime dienst werkt (CGVS, p. 3 en 11). Wanneer evenwel duidelijker naar haar functie werd gepolst, gaf u te kennen dat ze als Technisch rechercheur werkte binnen de dienst MVR van de politie. Deze dienst zou zich bezig houden met drugs- en moordmisdrijven (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen al zou ze voor de geheime dienst gewerkt hebben, geraakte u niet verder dan dat ze een politieagente met een hogere functie is/was. U gaf immers aan dat zij mogelijks nu reeds op pensioen is (CGVS, p. 11). U slaagde er ook niet in dit alles met enig (begin van) objectief bewijs te staven. Aan deze door u aangehaalde problemen met de Alfa-politie-eenheid kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden. Deze vaststelling ondermijnt uiteraard ook de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Wat betreft uw overige problemen, namelijk verstoting door uw familie en de afkeuring van jullie relatie door de ouders van uw partner, dient, hoe betreuenswaardig ook, te worden opgemerkt dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo dient deze verstoting enigszins genuanceerd te worden. U gaf aan door geen van beide families ooit rechtstreeks met de dood bedreigd te zijn en ook nooit in deze het slachtoffer te zijn geworden van enig fysiek geweld. Toch zou u de uitlatingen van uw ooms als een bedreiging voor uw leven beschouwd hebben. U kadert dit in de traditionele Albanese cultuur (CGVS, p. 10 en 12). Buiten het feit dat uw oom N. uw familie in Turkije onder druk zou hebben gezet om u en uw partner geen onderdak te geven en uw familie nog steeds gekant blijft tegen deze relatie haalde u geen andere problemen aan met uw familie sinds uw vertrek in 2015 uit Noord-Macedonië (CGVS, p. 3 e.v.). Ofschoon uw partner samen met jullie dochter bij haar ouders in Skopje verblijft, haalde u ook met haar familie, - buiten het feit dat ook zij nog steeds gekant zijn tegen jullie relatie -, geen nieuwe problemen met hen aan na uw vertrek uit Noord-Macedonië. Dat uw familie in België en in Turkije geen problemen had met jullie relatie, u bovendien nog steeds contact onderhoudt met uw moeder (weliswaar tijdens speciale gelegenheden zoals de ramadan en het Suikerfeest), en uw partner en uw dochter onderdak vonden en kregen bij haar ouders in Skopje, verzwakt voorts de ernst van de door u beweerde vrees bij terugkeer naar Noord-Macedonië (CGVS, p. 4 - 6). Dit wordt nog versterkt door uw verklaring dat uw partner samen met uw dochter twee keer naar België reisden om u te bezoeken en daarna terugkeerden naar haar ouders in Skopje (CGVS, p. 5). Bovendien verklaarde u dat de relatie tussen uw partner en haar ouders sinds haar terugkeer uit Turkije verbeterd is (CGVS, p. 5).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk wist te maken dat u voor deze problemen met uw familie en de familie van uw partner geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie of dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakte na uw vrijlating in 2015 persoonlijk ooit enige concrete problemen

te hebben gekend met de Noord-Macedonische autoriteiten. De door uw aangehaalde problemen met de speciale Alfa-politie-eenheid zijn immers niet aannemelijk (cf. supra). U gaf daarnaast expliciet te kennen buiten deze door u beweerde problemen na uw vrijlating uit de gevangenis geen andere problemen met de politie te hebben gekend (CGVS, p. 13). Voorts moet worden vastgesteld dat u naliet voor de door u aangehaalde problemen met uw familie of de telefonische bedreigingen door de moeder van M.M. ooit een beroep te doen op de Macedonische politie voor hulp of bescherming. U deed dit naar eigen zeggen niet omdat u dit vanuit cultureel oogpunt dit uw eigen familie niet kon aandoen. Bovendien lag dit volgens u moeilijker omdat zowel uw oom N. als de moeder van uw partner bij de politie werkten (CGVS, p. 11). Voorgaande motivatie om geen klacht in te dienen bij uw eigen autoriteiten volstaat echter niet als rechtvaardiging voor uw nalaten de hulp van uw eigen autoriteiten in te roepen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van bestaande problemen, kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Uw bewering dat u minder bescherming zou kunnen genieten omdat van beide families iemand bij de politie werkte, volstaat niet. Zo heeft u de beroepsactiviteiten van uw schoonmoeder, zoals hierboven reeds aangegeven, niet aannemelijk gemaakt. Bovendien was uw oom, luidens uw verklaringen werkzaam bij de politie van Bit Pazar (Skopje), terwijl u woonachtig was in de wijk Nerez of Karposh 4 (Skopje). U haalde geen argumenten aan waarom de lokale politie van Karposh 4, u omwille van de activiteiten van uw oom bij een andere politiepost, negatief zouden bejegend hebben. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat internationale bescherming pas verkregen kan worden wanneer blijkt dat alle middelen tot het verkrijgen van nationale bescherming op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen bij u geenszins het geval is.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Macedonië Algemene Situatie van 26 juli 2018**, beschikbaar o[https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_macedonie\\_algemene\\_situatie\\_20180726.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_macedonie_algemene_situatie_20180726.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Noord-Macedonië maatregelen werden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politie en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt – een probleem dat evenwel onderkend wordt en waarvoor een nieuwe hervormingsstrategie van het rechtswezen beterschap moet brengen - is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en bij de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anticorruptiebeleidsdocument en zijn er diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de "State Commission for the Prevention of Corruption". Meerdere anticorruptieinstanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat ook uw bewering al zou u in 2005 voor uw deelname aan een overval op een wisselkantoor in Kocani disproportioneel zwaar bestraft zijn omwille van uw Albanese afkomst niet overtuigt (CGVS, p. 6 en 14). Vooreerst legde u geen enkel stuk neer ter ondersteuning van deze feiten. U kan dan ook geen inzicht geven in de motieven van het gerecht in Noord-Macedonië om u voor deze feiten tot een gevangenisstraf van 5 jaar te veroordelen. U slaagde er bovendien evenmin in deze bewering ook maar enigszins hard te maken. Gevraagd welke objectieve bewijzen en argumenten u hebt om deze bewering te onderbouwen, geraakte u niet verder dan dat u een vermoeden hebt dat uw Albanese afkomst hier mee te maken heeft omdat ten tijde van uw veroordeling de Noord-Macedonische partij VMRO aan de macht was en toen de gevangenispopulatie evolueerde van overwegend etnische Macedonische gedetineerden naar overwegend Albanese gedetineerden (CGVS, p. 14). Het betreft hier een blote bewering waarbij u op geen enkele wijze enig verband met uw veroordeling kan aantonen. U heeft dan ook op geen enkele wijze aangetoond dat u oneerlijk zou zijn behandeld of disproportioneel zou zijn bestraft.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Noord-Macedonië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Noord-Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het paspoort van u, uw partner en uw dochter, alsook de geboorteakte van uw partner M.M., bevestigen jullie identiteit en nationaliteit. Voorts blijkt uit de stempels van het in het paspoort van uw dochter dat zij reeds naar België reisde. Dit gegeven en uw band met hen staat hier evenmin ter discussie. Hetzelfde geldt voor de moeilijke relatie tussen u en uw moeder als gevolg van uw relatie met M.M., zoals blijkt uit de door u gelegaliseerde brief van 15 november 2016. Deze wordt evenmin betwist. Wat betreft de door u neergelegde brief van O.M.A. dient te worden opgemerkt dat deze geen relevantie heeft voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS is immers enkel bevoegd om uw eventueel risico bij terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Uw mogelijke integratie op de Belgische arbeidsmarkt is in deze niet relevant.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”.*

## 2. Over het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 juli 2019 aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel een schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*; *“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet”*; *“Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*.

Verzoeker betwist niet dat Noord-Macedonië een veilig land van herkomst is, doch betoogt dat er *in casu* wel degelijk verschillende elementen voorhanden zijn om te besluiten dat Noord-Macedonië in de specifieke omstandigheden van verzoeker niet te beschouwen is als een veilig land van herkomst.

Aangaande zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming, herneemt verzoeker dat hem talloze loze beloftes werden gemaakt, dat hem valse informatie werd verstrekt en dat hij verschillende malen misbruikt werd door mensen die beweerden het goed met hem voor te hebben. Hij legt uit dat hij in België aankwam *“zonder de minste informatie over de mogelijkheden tot het verkrijgen van een verblijf in ons land”*; dat hij een *“zeer groot eergevoel”* heeft en weigert steun of financiële hulp te ontvangen van eender wie en dat hem een job werd aangeboden met de belofte dat hij op die manier een verblijf in België zou kunnen krijgen. Hij beaamt dat hij na zijn arrestatie een raadsman raadpleegde die hem zijn mogelijkheden uitlegde en op dat moment besliste om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Verzoeker stelt dat zijn laattijdige aanvraag aldus te wijten is aan het feit dat hij pas op dat moment deugdelijk werd ingelicht over de mogelijkheden hiertoe. Hij acht het vanzelfsprekend dat hij hoopt op deze manier zijn repatriëring definitief stop te zetten en dat dit geen element kan zijn op basis waarvan zijn verzoek ongegrond kan worden verklaard.

Wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en het CGVS, stelt verzoeker vooreerst dat het interview bij de DVZ *“zeer summier”* is en dat hij meermaals te horen kreeg dat *“hij zijn verklaringen later tijdens het uitgebreide interview van het CGVS nog zou kunnen verduidelijken en/of aanpassen”*. Daarnaast wijst hij erop dat de door DVZ voorziene tolk een dialect van het Albanees sprak, waarmee verzoeker niet vertrouwd was. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het interview met het CGVS aangaf dat er problemen waren met de tolk tijdens zijn onderhoud bij de DVZ. Hij betoogt dat het gegeven dat hij dit niet meteen kenbaar maakte aan het begin van het interview hieraan geen afbreuk kan doen en stelt dat dit van overdreven formalisme getuigt om zijn opmerkingen in verband met de tolk bij DVZ niet te weerhouden omdat deze niet aan het begin van het interview werden meegedeeld.

Verder beklemtoont verzoeker dat het feit dat hij en zijn partner een zogenaamd “gemengd koppel” vormen onaanvaardbaar is voor zowel de familie van verzoeker als de familie van zijn partner. Verzoeker stelt dat hij door beide families bedreigd en geïntimideerd werd. Verzoeker stipt aan dat zijn eigen familie hem met de dood bedreigde en dat zijn oom, die werkzaam is als politieagent in Noord-Macedonië, zelfs zover ging om de familie waarbij verzoeker in Turkije verbleef af te dreigen. Hij vreest tevens dat zijn oom zijn functie zal misbruiken om hem schade te berokkenen. Verzoeker stelt van de familie van zijn partner vooral haar moeder (B.M.) te vrezen, gezien zij verzoeker meerdere malen bedreigde en een hoge functie bij de politiediensten in Skopje bekleedt. Hij stelt bedreigd te zijn door de alfa brigade van de politie van Skopje in opdracht van B.M.. Verzoeker argumenteert dat hij aldus niet louter verstoten werd, doch tevens (met de dood) bedreigd en geïntimideerd.

Waar het CGVS motiveert dat verzoeker de lokale autoriteiten om bescherming dient te vragen, gaat deze volgens verzoeker totaal voorbij aan de specifieke situatie van de problematiek van verzoeker. Verzoeker legt uit dat het in de eerste plaats een familiaal probleem betreft, wat in de nog steeds archaische Noord-Macedonische samenleving wordt geacht intern in de familie te worden opgelost. Voorts stelt verzoeker dat zijn relatie, gezien hij en zijn partner zowel een verschillende etniciteit als

religie hebben, ook door het grootste deel van de Noord-Macedonische maatschappij wordt afgekeurd. Wat betreft de door verweerder aangehaalde (algemene) rapporten over de Noord-Macedonische politiediensten en justitie, merkt verzoeker op dat deze rapporten, los van hun relevantie in deze specifieke casus, zelf aanhalen dat er nog steeds veel werk voor de boeg is.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“de artikelen 2, 3, 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 5 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)”*.

Verzoeker verwijst integraal naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet en betoogt dat hij ingeval van terugkeer ongetwijfeld een ernstig risico zou lopen voor represailles en vergeldingen van zijn familie en de familie van zijn partner. Verzoeker verwijst specifiek naar hetgeen hij uiteenzette over zijn vrees voor M.B. en zijn oom. Hij voegt eraan toe dat deze beiden bij de politie werken, zodat zij hem ingeval van terugkeer binnen geen tijd zullen kunnen lokaliseren.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker in een eerste middel een schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*; *“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet”*; *“Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

Hij verwijst naar hetgeen hij hierboven uiteenzette.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“de artikelen 2, 3, 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 5 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)”*.

Hij verwijst naar hetgeen hij hierboven uiteenzette.

In hoofdorde vraagt verzoeker hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.

## 2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

## 2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :*



*b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3.”*

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Macedonië (dat sinds 12 februari 2019 officieel de Republiek Noord-Macedonië heet) aangewezen als veilig land van herkomst.

2.3.2. Uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden.

2.3.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze en op goede gronden tot de conclusie komt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

2.3.4. Vooreerst wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker pas meer dan drie jaar na zijn aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indient en voor deze laattijdigheid geen gegronde reden kan geven, wat een ernstige tegenindicatie is voor zijn nood aan internationale bescherming. De Raad wijst erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een verzoek in te dienen ondergraaft reeds de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging.

2.3.5. Bovendien dient vastgesteld dat verzoeker pas een eerste verzoek om internationale bescherming indiende op 14 mei 2019 – de dag nadat verzoeker tijdens een controle werd tegengehouden door de

lokale politie van Aalst en hem een bijlage 13septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) werd overhandigd – en op dat moment plots verklaarde dat hij in Noord-Macedonië problemen met zijn familie en de familie van zijn partner heeft. Dergelijke vaststellingen maken niet onredelijk te veronderstellen dat aan zijn verklaringen zijn ingegeven door opportunistische overwegingen. De noodzaak om een verzoek om internationale bescherming in te dienen lijkt voor verzoeker eerder gelegen te zijn in het vermijden van een nakende repatriëring, dan in het bekomen van internationale bescherming omwille van zijn voorgehouden problemen in Noord-Macedonië.

2.3.6. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij in België aankwam “zonder de minste informatie over de mogelijkheden tot het verkrijgen van een verblijf in ons land”, dat hij een “zeer groot eergevoel” heeft en weigert steun of financiële hulp te ontvangen van eender wie en dat hem een job werd aangeboden met de belofte dat hij op die manier een verblijf in België zou kunnen krijgen. Hij betoogt dat zijn laattijdige aanvraag te wijten is aan het feit dat hij pas op het moment van zijn arrestatie deugdelijk werd ingelicht over de mogelijkheden hiertoe en acht het vanzelfsprekend dat hij hoopt op deze manier zijn repatriëring definitief stop te zetten en dat dit geen element kan zijn op basis waarvan zijn verzoek ongegrond kan worden verklaard. De Raad kan echter niet inzien dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk zijn land ontvlucht is uit vrees voor zijn leven, zich niet zou informeren naar de mogelijkheden voor het verkrijgen van bescherming. Voor zover geloof wordt gehecht aan verzoekers bewering dat hij niet op de hoogte was van de procedure om internationale bescherming te verkrijgen – *quod non* – blijkt hoe dan ook uit verzoekers verklaringen op de zetel van het CGVS dat hij tijdens zijn verblijf bij de familie B. ingelicht werd over zijn mogelijkheden en dat hij sinds de laatste 3 à 4 maanden begrijpt wat asiel betekent (notities van het persoonlijk onderhoud van 21 juni 2019 (hierna: notities), p. 7). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker ook dan geen verzoek om internationale bescherming deed, doch pas wanneer hij werd tegengehouden door de politie en zijn repatriëring nakende was. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt aldus reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.3.7. Voorts legde verzoeker incoherente verklaringen af aangaande het vertrek van hem en zijn partner M.M. uit Noord-Macedonië. Zo gaf verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij eerst Noord-Macedonië verliet en naar Turkije reisde en vervolgens na een drie maanden durend verblijf zijn partner vroeg ook naar Turkije te komen, waarna verzoeker met zijn partner daar samen bij familie verbleven (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde verzoeker dan weer dat hij samen met zijn partner Noord-Macedonië verliet en naar Turkije reisde (notities, p. 5, p. 10, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid gaf verzoeker louter aan dat hij bij de DVZ hetzelfde heeft verklaard (notities, p. 13). De loutere bevestiging van één van de twee uiteenlopende verklaringen kunnen echter de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen. Waar verzoeker eraan toevoegde dat hij aan de hand van de stempels in de paspoorten van hemzelf en zijn partner kan bewijzen dat ze samen naar Turkije gingen (notities, p. 13), stelt de Raad vast dat verzoeker slechts gedeeltelijke fotokopieën van de respectievelijke paspoorten, zonder stempels die hun reis naar Turkije staven, neerlegde.

2.3.8. Verder kunnen verzoekers verklaringen aangaande zijn voorgehouden problemen met de Macedonische speciale Alfapolitie-eenheid, die handelden in naam van verzoekers schoonmoeder B.M. omwille van zijn relatie met M.M. (notities, p. 9, p. 11-12), niet overtuigen. Zo bleek verzoeker niet in staat zijn problemen met deze eenheid eenduidig toe te lichten. Bij de DVZ verklaarde verzoeker nog dat hij na zijn vrijlating uit de gevangenis meerdere keren door de autoriteiten werd opgepakt wanneer er iets gebeurde in zijn omgeving, dat hij nadien telkens werd vrijgelaten en dat hij dacht dat zijn schoonmoeder achter deze arrestaties zat omdat zij bij de misdaadpolitie in Skopje werkte en tegen verzoekers relatie met M.M. was (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud liet verzoeker dan weer optekenen dat hij enkele keren op straat werd aangesproken en geprovoceerd door agenten van de Alfa-politie-eenheid te zijn en dat ze soms wel alludeerden naar verzoekers schoonmoeder, doch dat het hierbij bleef, (notities, p. 9, p. 11-12). Hierbij dient opgemerkt dat verzoeker deze problemen bij het CGVS dus niet langer in verband bracht met andere feiten die zich in zijn omgeving zouden hebben voorgedaan. Bovendien stelde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud voor het CGVS uitdrukkelijk dat hij na zijn vrijlating uit de gevangenis in 2010 nooit meer door de autoriteiten opgepakt werd en buiten zijn problemen met die speciale Alfa-politie-eenheid ook geen andere problemen meer gekend heeft met de politie (notities, p. 12, p. 13).

2.3.9. Wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en het CGVS, stelt verzoeker dat het interview bij de DVZ “zeer summier” is en dat hij meermaals te horen kreeg dat “*hij zijn verklaringen later tijdens het uitgebreide interview van het CGVS nog zou kunnen verduidelijken en/of aanpassen*”. De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarnaast voert hij aan dat de door DVZ voorziene tolk een dialect van het Albanees sprak, waarmee verzoeker niet vertrouwd was en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS aangaf dat er problemen waren met de tolk tijdens zijn onderhoud bij de DVZ. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt inderdaad dat verzoeker, wanneer hij door de *protection officer* werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, bij het CGVS aangaf dat de tolk bij de DVZ een ander Albanees dialect sprak en zijn verklaring verkeerd vertaald had (“*U zei op DVZ ook dat u meerdere keren werd opgepakt en nadien vrijgelaten. Nu zegt u dat u enkel geïntimideerd werd door hen?*”, “*Ik heb tegen de tolk DVZ gezegd dat ik geïntimideerd ben; maar ik denk dat zij dit anders begreep; ze had een ander dialect; daarom heeft ze dit vertaald dat ik aangehouden ben.*”, notities, p. 13). De Raad stelt echter vast dat verzoeker bij de DVZ liet optekenen: “*Gezien ik in de gevangenis heb gezeten, wanneer iets gebeurde in mijn omgeving werd ik meerdere keren opgepakt en nadien vrijgelaten. Ik denk dat achter die arrestaties, de moeder van [M.M.] stond, omdat ze bij de misdaadpolitie werkte in Skopje. Ze was ook tegen onze relatie*” (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen tracht af te doen als een vertaalfout van de tolk, kan uit de context van verzoekers verklaringen bij de DVZ blijken dat hij wel degelijk over aanhoudingen sprak (“*Gezien ik in de gevangenis heb gezeten (...)*”; “*(...) nadien vrijgelaten*”). Verzoekers bewering, dat hij het over intimidaties had, kan aldus niet worden aangenomen. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind.

2.3.10. Bovendien legde verzoeker bij het CGVS – waar hij de tolk naar eigen zeggen beter begreep dan bij de DVZ (notities, p. 2) – incoherente verklaringen over de frequentie van zijn problemen met agenten van de Alfa-eenheid af. Zo gaf verzoeker aanvankelijk nog aan dat hij zeven à acht keer door hen belaagd werd (notities, p. 9), om even later te verklaren dat hij drie à vier keer door hen geïntimideerd werd (notities, p. 11) en op het einde van dit persoonlijk onderhoud gewag te maken van twee à drie voorvallen (notities, p. 13). Daarenboven stelde verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud dat mogelijks ook zijn oom (langs vaders kant) N. – die tevens bij de politie werkzaam was – achter deze problemen met de Alfa-politie-eenheid zou kunnen zitten, wat dan weer haaks staat op verzoekers bewering dat deze agenten soms expliciet te kennen geven te handelen met de groeten van zijn schoonmoeder (notities, p. 13). Verzoekers incoherente, tegenstrijdige en vage verklaringen aangaande zijn problemen met de politie-eenheid komen verzonnen voor en ondergraven de geloofwaardigheid van de door hem beweerde feiten.

2.3.11. Daarenboven maakt verzoeker de beroepsactiviteiten van zijn schoonmoeder niet aannemelijk. Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat zij bij de misdaadpolitie in Skopje werkt (vragenlijst CGVS, vraag 3.7), terwijl hij bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS herhaaldelijk voorhield dat ze voor de Macedonische geheime dienst werkt (notities, p. 3, p. 9, p. 11) en vervolgens dat ze als Technisch rechercheur werkte binnen de dienst MVR van de politie, die zich bezighoudt met drugs- en moordmisdrijven (notities, p. 11). Gewezen op zijn incoherente verklaringen, stelde verzoeker vaagweg dat ze een politieagente met een hogere functie is/was en dat zij mogelijks reeds op pensioen is (notities, p. 11). Dergelijke uitleg kan verzoekers wijzigende verklaringen aangaande de functie van zijn schoonmoeder echter niet verklaren. Immers, indien verzoeker niet op de hoogte is van de precieze functie van zijn schoonmoeder, dan is redelijk te verwachten dat hij dit zo zou aangeven. Dat verzoeker echter haar functie benoemt en verduidelijkt, doch deze wijzigt in zijn opeenvolgende verklaringen, wijst erop dat zijn verklaringen niet op ware feiten berusten. Bovendien legt verzoeker geen enkel (begin van) bewijs neer om de beroepsactiviteiten van zijn schoonmoeder te staven. Indien zijn schoonmoeder een hoge functie bij de Macedonische politie bekleedde, dan kan verwacht worden dat hiervan (openbare) documenten voorhanden zijn. Gelet op voorgaande maakt verzoeker zijn voorgehouden problemen met de Alfa-politie-eenheid niet aannemelijk.

2.3.12. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift herneemt dat hij zijn schoonmoeder vreest omdat zij een hoge functie bij de politiediensten in Skopje bekleedt, wijst de Raad erop dat geen geloof gehecht wordt aan de door verzoeker voorgehouden beroepsactiviteiten van zijn schoonmoeder. Zoals *supra* werd

vastgesteld weet verzoeker immers niet eenduidig te stellen welke functie zijn schoonmoeder had noch bij welke politiedienst ze zou werken, wat de geloofwaardigheid van haar werkzaamheden bij de Macedonische politie ondermijnt. Hoe dan ook gaf verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zij nu reeds met pensioen zou zijn (notities, p. 11), zodat verzoekers vrees – in zoverre deze al enigszins gegrond is, *quod non* - niet langer actueel is.

2.3.13. Verder beklemtoont verzoeker in zijn verzoekschrift dat het feit dat hij en zijn partner een zogenaamd “gemengd koppel” vormen onaanvaardbaar is voor zowel de familie van verzoeker als de familie van zijn partner en dat hij niet louter verstoten werd, doch (met de dood) bedreigd en geïntimideerd, hierbij verwijzend naar zijn oom en schoonmoeder en hun functies bij de politie. De Raad herneemt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers problemen met de Alfa-eenheid van de politie, die zou opereren op aangeven van zijn schoonmoeder. Daarnaast stelt de Raad samen met de Commissaris-generaal vast dat verzoeker aangaf door geen van beide families ooit rechtstreeks met de dood te zijn bedreigd en ook nooit het slachtoffer te zijn geworden van enig fysiek geweld (notities, p. 10, p. 12). Verzoeker gaf evenwel aan dat de uitlatingen van zijn ooms – terwijl dit niet als dusdanig werd uitgesproken – toch als een bedreiging van zijn leven beschouwde en kaderde deze in de traditionele Albanese cultuur (notities, p. 10, p. 12). Buiten het feit dat verzoekers oom N. zijn familie in Turkije onder druk zou hebben gezet om verzoeker en zijn partner geen onderdak te geven en het feit dat verzoekers familie nog steeds gekant blijft tegen deze relatie, zijn uit verzoekers verklaringen sinds zijn vertrek in 2015 uit Noord-Macedonië geen andere problemen met zijn familie te ontwaren. Hoewel verzoeker aangaf dat zijn partner samen met hun dochter tot op heden bij haar ouders in Skopje verblijft, haalde verzoeker ook met haar familie – behalve het gegeven dat ook zij nog steeds gekant zijn tegen hun relatie – geen nieuwe problemen met hen aan na zijn vertrek uit Noord-Macedonië. De vaststelling dat verzoekers familie in België en in Turkije geen problemen had met de relatie, verzoeker bovendien nog steeds contact onderhoudt met zijn moeder (weliswaar tijdens speciale gelegenheden zoals de ramadan en het Suikerfeest) en verzoekers partner en dochter bij haar ouders in Skopje wonen, relativeert de ernst van de door verzoeker beweerde vrees ingeval van terugkeer naar Noord-Macedonië (notities, p. 4-6). Dit klemt te meer nu verzoekers partner M.M. samen met hun dochter twee keer naar België reisde om verzoeker te bezoeken en vervolgens terugkeerde naar haar ouders in Skopje (notities, p. 5). Bovendien verklaarde verzoeker dat de relatie tussen zijn partner en haar ouders sinds haar terugkeer uit Turkije verbeterd is (notities, p. 5). De Raad kan aldus slechts vaststellen dat de door verzoeker aangehaalde verstoting door verzoekers familie en de afkeuring van hun relatie door de ouders van verzoekers partner onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.14. Daarnaast wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Verzoeker liet echter na voor de door hem aangehaalde problemen met zijn familie of de telefonische bedreigingen van de moeder van zijn partner M.M. ooit een beroep te doen op de Macedonische autoriteiten voor hulp en bescherming. Verzoekers uitleg hiervoor – met name dat hij dit vanuit cultureel oogpunt zijn familie niet kon aandoen en bovendien omdat zijn oom en schoonmoeder bij de politie werkten (notities, p. 11) – kan zijn nalatigheid in verband met het instellen van een klacht niet rechtvaardigen. Immers kan niet worden ingezien dat verzoeker zijn familie, waarover hij beweert dat deze hem met de dood bedreigt, in bescherming zou willen nemen door geen klacht in te dienen, dit omdat hij zoiets zijn familie niet kan aandoen (notities, p. 11). Ook verzoekers bewering dat hij minder bescherming zou kunnen genieten omdat van beide families iemand bij de politie werkte kan niet volstaan. Zo heeft verzoeker de beroepsactiviteiten van zijn schoonmoeder, zoals hierboven reeds vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn oom werkzaam was bij de politie van Bit Pazar (Skopje) (notities, p. 11), terwijl verzoeker in de wijk Nerez of Karposh 4 (Skopje) woonde (notities, p. 2). Bovendien gaf verzoeker aan dat zijn oom N. reeds met pensioen is (notities, p. 11). Aldus kan niet worden ingezien – noch licht verzoeker toe – waarom de lokale politie van Karposh 4 verzoeker omwille van de (vroegere) activiteiten van verzoekers oom bij een andere politiepost negatief zouden bejegenen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij eventuele ernstige problemen geen beroep kan doen op de Noord-Macedonische autoriteiten om zich te beschermen tegen zijn familie en schoonfamilie.

2.3.15. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de Commissaris-generaal totaal voorbijgaat aan de specifieke situatie van de problematiek van verzoeker, legt uit dat het in de eerste plaats een familiaal probleem betreft, wat in de nog steeds archaische Noord-Macedonische samenleving wordt geacht intern in de familie te worden opgelost, en stelt dat zijn relatie, gezien hij en zijn partner zowel een

verschillende etniciteit als religie hebben, ook door het grootste deel van de Noord-Macedonische maatschappij wordt afgekeurd. Verzoeker legt echter geen enkel begin van bewijs neer waaruit zou blijken dat hij voor zijn probleem geen aanspraak zou kunnen maken op nationale bescherming, noch dat dergelijke problemen binnen de familie moeten worden opgelost. Dit kan evenmin blijken uit de door de Commissaris-generaal aangehaalde COI Focus “Macedonië. Algemene Situatie” van 26 juli 2018 (online raadpleegbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_macedonie\\_algemene\\_situatie\\_20180726.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_macedonie_algemene_situatie_20180726.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>). Verzoeker biedt derhalve geen aannemelijke verklaring voor het niet aanspreken van de beschermingsmechanismen die hij ter beschikking had in zijn land van herkomst.

2.3.16. Bovendien merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal terecht stelde dat blijkt uit de COI Focus “Macedonië. Algemene Situatie” van 26 juli 2018 *“dat in Noord- Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord- Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord- Macedonische justitie zich nog steeds opdringt – een probleem dat evenwel onderkend wordt en waarvoor een nieuwe hervormingsstrategie van het rechtswezen beterschap moet brengen - is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord- Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en bij de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anticorruptiebeleidsdocument en zijn er diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de “State Commission for the Prevention of Corruption”. Meerdere anticorruptieinstanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.”.*

2.3.17. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat deze rapporten, los van hun relevantie in deze specifieke casus, zelf aanhalen dat er nog steeds veel werk voor de boeg is, kan het nalaten van het ondernemen van enige poging om een beroep te doen op nationale bescherming, desgevallend tevens bij een hogere instantie of een gespecialiseerde anticorruptie-eenheid, waarvan in de motivering *supra* melding wordt gemaakt, nooit vergoelijken. Hoewel wordt aangenomen dat hervormingen nog noodzakelijk zijn, kan uit de aangehaalde informatie echter geenszins blijken dat de Noord-Macedonische autoriteiten onwerkbaar zouden zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

2.3.18. Wat betreft verzoekers bewering dat hij in 2005 voor zijn deelname aan een overval op een wisselkantoor in Kocani disproportioneel zwaar bestraft zou zijn omwille van zijn Albanese afkomst (notities, p. 6, p. 14), staaft hij deze feiten met geen enkel (begin van) bewijs. Verzoeker kan dan ook geen inzicht geven in de motieven van het gerecht in Noord-Macedonië om hem voor deze feiten tot een gevangenisstraf van 5 jaar te veroordelen. Bovendien verklaarde verzoeker louter dat hij *“vermoedde*

dat dit (zijn Albanese afkomst) ermee te maken had; omdat in die periode dat ik naar de gevangenis ging 80% van de gedetineerden waren toen Macedonisch; daarna veranderde dit en werd 80% van de gevangenen Albanees; in die periode was VMRO aan de macht met dhr. Gruijevski" (notities, p. 13-14). Verzoeker blijft bij blote beweringen en veronderstellingen en toont niet aan dat zijn veroordeling in verband zou staan met zijn afkomst, noch dat hij oneerlijk zou zijn behandeld of disproportioneel zou zijn bestraft.

2.3.19. De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen wijzigen. De fotokopieën van delen van de paspoorten van verzoeker, verzoekers partner M.M. en verzoekers dochter, alsook de geboorteakte van zijn partner M.M., bevestigen hun identiteit en nationaliteit, welke niet worden betwist. Voorts blijkt uit de stempels in het paspoort van verzoekers dochter dat zij reeds naar België reisde, wat evenmin wordt betwist. Ook de moeilijke relatie tussen verzoeker en zijn moeder ten gevolge van zijn relatie met M.M., zoals blijkt uit de gelegaliseerde brief van verzoekers moeder van 15 november 2016, staat niet ter discussie. Uit deze brief kunnen evenwel geen (doods)bedreigingen blijken. De door verzoeker neergelegde brief van O.M.A., waaruit blijkt dat verzoeker aandelen zal verkrijgen uit diens bedrijf en er tevens zal werken, brengt dit niets bij aan verzoekers asielaas. Verzoekers mogelijke integratie op de Belgische arbeidsmarkt is in deze niet relevant.

2.3.20. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielaas, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

#### 2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op mensenrechten ingeval van vrijheidsberoving, *quod in casu non*. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt over een gebonden bevoegdheid, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

K. DECLERCK